

Teza: odmowa wyznaczenia obrońcy z urzędu.

Zgodnie z odpowiednio stosowanym art. 78 § 1 k.p.k., obwiniony, który nie ma w postępowaniu dyscyplinarnym obrońcy z wyboru, może żądać, aby mu wyznaczono obrońcę z urzędu, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku niezbędnego dla utrzymania siebie i rodziny. Osiągany przez obwinionego dochód jest zbliżony do przeciętnego wynagrodzenia za pracę a wydatki ponoszone przez obwinionego na pomoc prawną nie są wydatkami stałymi, lecz jednorazowymi, co uzasadnia odmowę wyznaczenia obrońcy z urzędu.

Warszawa, 16 września 2020 r.

Sygnatura akt WO-87/20

POSTANOWIENIE

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: S WSD Piotr Dragon (sprawozdawca)

Sędziowie: SWSD Marek Hamerlik

SWSD Janina Kruszewska

Protokolant: Magdalena Senderska

w sprawie zażalenia obwinionego, radcy prawnego P. Ż. na zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP w Warszawie o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu w sprawie WO-87/20

Na podstawie art. 78 i 81 k.p.k. w zw. z art. 741 ustawy o radcach prawnych

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 29 lipca 2020 r. Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego KIRP w Warszawie odmówił wyznaczenia obrońcy z urzędu obwinionemu r. pr. P. Ż.. W uzasadnieniu zarządzenia zwrócono uwagę, że obwiniony oraz jego żona uzyskują dochód netto w wysokości 12 400,00 zł. Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zwrócił uwagę, że obwiniony osiąga dochód zbliżony do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Obwiniony nie ma na utrzymaniu żadnych dzieci. Wobec tego stwierdzono, że brak jest podstaw do przyjęcia, że obwiniony nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obwiniony, zarzucając naruszenie art. 81 par. 1a k.p.k. w zw. z art. 741 ustawy o radcach prawnych. Obwiniony wskazał, że dotychczasowa obrona kosztowała go dotychczas 12 500,00 zł, a dalsza obrona będzie kosztowała kolejne 5 000,00 zł. Razem koszty pomocy prawnej w 2019 r. wyniosły 32 500,00 zł, czemu towarzyszył istotny spadek obrotów kancelarii obwinionego. Żona obwinionego spłaca kredyt w kwocie 3 500,00 zł miesięcznie. Nadto żona obwinionego ponosi kwotę czynszu w wysokości 1 000,00 zł miesięcznie, a obwiniony w oświadczeniu zawiązał swój dochód o 700 zł miesięcznie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podsumowanie wydatków dokonane przez obwinionego w zażaleniu opiewa na kwotę 86 500,00 zł rocznie. Z kolei nawet podsumowując roczne dochody netto obwinionego oraz jego żony okazuje się, że obwiniony osiąga roczny

dochód w wysokości 140 400 zł. Oznacza to, że z uwzględnieniem kosztów czynszu do dyspozycji obwinionego pozostaje wciąż kwota 54 000,00 zł rocznie.

Zgodnie z art. 81 par. 1 jeżeli w sytuacji określonej w art. 78 § 1 lub 1 a, art. 79 § 1 i 2 oraz art. 80 oskarżony nie ma obrońcy z wyboru, prezes lub referendarz sądowy sądu właściwego do rozpoznania sprawy wyznacza mu obrońcę z urzędu. Obwiniony domaga się ustanowienia obrońcy z urzędu w związku ze swoją sytuacją majątkową. Stosownie do art. 78 par. 1 k.p.k., oskarżony, który nie ma obrońcy z wyboru, może żądać, aby mu wyznaczono obrońcę z urzędu, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Podstawą odmowy wyznaczenia obrońcy z urzędu nie może być skorzystanie przez oskarżonego z nieodpłatnej pomocy prawnej lub nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego, o których mowa w ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej, nieodpłatnym poradnictwie obywatelskim oraz edukacji prawnej (Dz.U. z 2019 r. poz. 294).

Słusznie zwrócił uwagę Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, że osiągany przez obwinionego dochód jest zbliżony do przeciętnego wynagrodzenia za pracę. Co więcej, wydatki ponoszone przez obwinionego na pomoc prawną nie są wydatkami stałymi, lecz jednorazowymi. Obwiniony nie wykazał należyście, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Obwiniony nie wykazał w jaki sposób pozostała kwota jego dochodu przyczynia się do niezbędnego utrzymania obwinionego oraz jego rodziny. Ustanowienie obrońcy w postępowaniu karnym, a więc także w postępowaniu dyscyplinarnym na podstawie art. 78 par. 1 k.p.k. ma charakter wyjątku celem zagwarantowania prawa do obrony osobom ubogim, które nie są w stanie ponieść kosztów obrony bez zagrożenia potrzeb egzystencjalnych takiej osoby. W niniejszej sprawie dochód osiągany przez obwinionego nie uzasadnia twierdzenia, że w przypadku poniesienia przez obwinionego kosztów obrony zaspokojenie takich potrzeb obwinionego lub jego rodziny będzie zagrożone.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.